

[Ministeren for skatter og afgifter]

til fradrag for tab. Tværtimod foreslås en begrænsning af fradragsmulighederne for tab på hovedaktionæraktier. Det er dog en besynderlig måde at behandle de mennesker på, som med deres opsparing bidrager til de nødvendige investeringer i vort erhvervsliv til gavn for produktion og beskæftigelse.

Hertil kommer, at det administrativt er et helt håbløst forslag. Det vil være umådelig kompliceret at arbejde med den såkaldte gennemsnitsmetode for almindelige aktionærer. Metoden er så kompliceret, at selv forslagsstillerne i bemærkningerne til lovforslaget anfører, at man er villig til at overveje alternative løsninger under udvalgsbehandlingen, uden at man dog løfter sløret for, hvilke løsninger man eventuelt kunne tænke sig. Grunden hertil er formentlig, at man ikke kan pege på metoder, der er bedre end dem, vi har i den gældende lov.

Man kan spørge sig selv, hvad det er, Socialdemokratiet vil opnå med dette forslag. En gennemførelse af forslaget ville betyde, at de midler, der opspares i selskaberne, beskattes hårdere end dem, der udloddes som udbytte. Man ville på ny opleve, at det var mere fordelagtigt at foretage passive investeringer fremfor aktiv investering i produktion og arbejdspladser. Sådan var situationen, sidst vi havde en socialdemokratisk regering, og sådan ville den blive igen, hvis dette forslag blev gennemført.

Jeg synes oprigtigt talt, at det er trist, at dette på alle måder dårlige og skadelige forslag nu på ny fremsættes i folketinget og dermed skaber usikkerhed og uro på aktiemarkedet. Det er ikke det, de danske virksomheder har behov for.

Set med regeringens øjne er der dog et enkelt lille lyspunkt i denne sag. Lovforslaget demonstrerer med al ønskelig tydelighed, hvad befolkningen kan vente sig på skatteområdet, hvis Socialdemokratiet på ny skulle få regeringsmagten.

Regeringen må på det skarpeste afvise dette lovforslag.

Lykketoft (S):

Det er godt for denne skatteminister, at han har forlig på de fleste vigtige områder, for så har han mulighed for i vidt omfang at være saglig her fra talerstolen. Her har han altså slået sig løs og vist, hvor usaglig man

kan tillade sig at være som skatteminister ved behandlingen af andre partiers forslag.

Jeg synes, det var en ubehagelig tale, skatteministeren holdt. Det, Socialdemokratiet er ude på med dette forslag, er jo ikke at genere aktiv erhvervsinvestering, det er ikke at ramme alle de mennesker, der, som skatteministeren siger, har investeret i aktier i de senere år. Sandheden, skatteminister, er nemlig, at hvis man kigger på fordelingen af ejendomsretten til aktierne i dette samfund, så er det noget af det, som overhovedet er allermest skævt fordelt, og mellem 95 og 98 pct. af dem, der ejer aktier, vil under ingen omstændigheder blive berørt af det lovforslag, der er fremsat her. Det er et forslag, der berører de få med de mange penge, og derfor er det et forslag, som er i stand til at bidrage til en jævner fordeling af byrderne i dette samfund. Det er en lille minoritet med store formuer. Det er folk, som i dag – har vi måttet erfare – ved enkle manipulationer gennemhuller den hovedaktionærbeskatning, vi har fastholdt, som vi geninddrager under beskatning, og det er i det hele taget folk, som omsætter for meget store beløb i aktier. Jeg synes derfor, skatteministeren skulle afholde sig fra at komme med al det ordgas om urimelige straffeekspeditioner mod de mange.

Jeg synes også, skatteministeren skulle holde sig for god til at diske op med sine administrative argumenter, for det er klart, at vi er åbne over for på enhver måde at diskutere, hvordan dette mest praktisk kan gøres. Dette er et oppositionspartis naturligvis teknisk ufuldkomne lovforslag, så det er en lidt for flad, en lidt for ringe form for indvending at komme med, hver gang en opposition forøger at formulere en form for alternativ, at der er tekniske problemer. Dem kan man jo sætte sig ned i udvalget og prøve at løse; det kan man da sagtens finde ud af, hvis viljen til det er der.

Men pointen er, at ministeren for skatter og afgifter er så optaget af at værne interesserne specielt for de meget få – de meget få med de store fortjenester – at han er villig til at bruge en serie af helt usaglige argumenter imod selve tankegangen i dette lovforslag. Det skuffer mig i og for sig, og jeg tror egentlig også, at hvis Det Konservative Folkepartis vælgere, som de er flest, fik kendskab til argumentationen, fik kendskab til, hvad det er for interesser, skatteministeren er